

Arrest

nr. 225 597 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit Çetushë, Peshkopi-Dibër. In de zomer van 2016 leerde u in D. K. (...) kennen in Peshkopi. Hij is 9 jaar ouder dan u. In het begin hadden jullie enkel telefonisch contact. Na een tijdje begonnen jullie een relatie. Omdat uw familie erg traditioneel is – uw oudere zus werd tegen haar zin uitgehuwelijkt – hield u uw relatie verborgen voor uw familie. Jullie spraken twee of drie keer per maand in het geheim af in hotel Veri in Peshkopi, een oud hotel dat niet meer gebruikt wordt. Midden augustus 2018 ontdekte u dat u zwanger was. U was toen drie en een halve maand ver. U lichtte D. (...) in. Hij nam het nieuws niet goed op en vroeg u uw ongeboren kind te laten wegnemen. Sindsdien hebt u geen enkel contact meer met hem. U probeerde nog wel hem telefonisch te

contacteren maar hij nam nooit meer op. Daarna bracht u uw moeder op de hoogte van uw zwangerschap. Ook zij reageerde slecht. Zij zei dat u uw partner voor zijn verantwoordelijkheid diende te stellen. Toen u zeven maanden zwanger was, besepte uw vader wat er aan de hand was. Hij was woedend. Hij sloeg u en uw moeder en eiste dat u zou vertellen wie de vader was. Hij dreigde ermee jullie allebei te vermoorden. U hield echter de lippen stijf op elkaar. Uw vader sloot u thuis op. Een keer toen hij u sloeg wist uw moeder u uit zijn handen te bevrijden. Een tweetal weken later liet uw vader zijn drie broers uit Tirana overkomen. Samen met uw vader zetten zij u onder druk opdat u zou vertellen wie de vader van uw kind is. Op een avond kwam uw zus op bezoek. Zij zag de situatie thuis en belde naar uw tante De. (...), de zus van uw moeder. Uw tante kwam u halen zonder dat uw vader en uw ooms het merkten. Zij nam u mee naar haar woning in Peshkopi. Daar aangekomen belde haar man naar de politie van Peshkopi om de situatie uit te leggen. De agent antwoordde dat uw vader goed had gehandeld en dat hij in die situatie hetzelfde zou gedaan hebben. Daarop belde de man van uw tante naar de politie in Tirana. Deze deelde mee dat de politie in Peshkopi bevoegd was voor dergelijke aangelegenheden. U verbleef drie dagen in het huis van uw tante. Toen uw vader te weten kwam waar u verbleef, zag uw tante zich genoodzaakt u te helpen het land te verlaten. Uw paspoort bevond zich echter thuis. Uw tante vond een vrachtwagenchauffeur die naar België reed. Op 9 november 2018 stapte u in Tirana in de laadruimte van de vrachtwagen. De volgende dag kwam u in Brussel aan. Vanuit een telefooncel belde u naar het Albanese Ministerie van Justitie. U vroeg de vrouw die u aan de lijn kreeg u te helpen om naar Albanië terug te keren. Zij antwoordde dat ze niets voor u kon doen. De chauffeur en de tweede persoon in de vrachtwagen waarmee u naar België kwam, brachten u naar een hotel. Twee dagen later brachten zij u naar de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 18 januari 2019 werd uw zoon O. (...) geboren in Luik. In geval van terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door uw vader. U vreest ook dat de vader van uw kind uw kind zal afnemen. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt op 23 februari 2017 met een geldigheidsduur van tien jaar; een attest om een geboortepremie aan te vragen en een attest om zwangerschaps- of postnatale rust aan te vragen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2018 blijkt immers dat u zwanger was. U bent op 18 januari 2019 bevallen van een zoon. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u slechts ruim een maand na uw bevalling opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisweg van Albanië naar België. Zo is het zeer weinig aannemelijk dat uw tante, die u wilde redden, u helemaal alleen in de laadruimte van een vrachtwagen de reis van Albanië naar België liet maken op een moment dat u zeven maanden zwanger was. Verder kon u slechts zeer weinig informatie geven over de vrachtwagen, de chauffeur en de tweede inzittende. U kon niet zeggen wat de vrachtwagen vervoerde. U hebt enkel kartonnen dozen gezien. U zei dat er langs buiten iets op de vrachtwagen stond geschreven maar kon niet zeggen wat. U had geen idee hoe de nummerplaat van de vrachtwagen eruitzag. U kon niet zeggen langs welke landen jullie passeerden. Evenmin wist u of jullie onderweg een boot hebben genomen. U wist niet hoeveel er betaald was voor de reis. U kende de namen van de chauffeur en de tweede persoon in de vrachtwagen niet. U kon zelfs niet zeggen of het Albanezen waren. Met de chauffeur zou u niet hebben gesproken. De andere persoon zou wel het Albanees machtig geweest zijn. Gelet op uw verklaring dat deze twee personen u in Brussel naar een hotel brachten en twee dagen later naar de Dienst Vreemdelingenzaken brachten, is het hoogst bevreemdend dat u dergelijke elementaire informatie niet kon verschaffen (CGVS, p. 16-19, 27). Uw verklaring waarom u niet op legale wijze, met een paspoort, naar België kon reizen komt overigens weinig overtuigend over. U verklaarde dat uw vader in het bezit was van uw paspoort (CGVS, p. 19). U verkeerde echter in de mogelijkheid om, eventueel met behulp van uw tante van wie u beweert dat zij uw reis georganiseerd heeft, een nieuw paspoort aan te vragen om daarmee op veilige en legale wijze het land te verlaten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en de omstandigheden van uw vertrek uit Albanië in het bijzonder.

Voorts is het merkwaardig dat u enerzijds beweerde dat D. K. (...) en uzelf gedurende twee jaar een geheime relatie hadden met elkaar zonder dat jullie ooit elkaars familie ontmoet hebben (CGVS, p. 10, 12) en dat anderzijds dient vastgesteld te worden dat zowel uw broer S. (...) als uw broer S'. (...) op Facebook bevriend zijn met ene D. K. (...), afkomstig uit Peshkopi, uw geboortedorp. U stelde nochtans dat D. (...) uw broers nooit ontmoet heeft. Wanneer u geconfronteerd werd met het profiel van D. K. (...) in de vriendenlijst van uw broers S. (...) en S'. (...), verklaarde u niet te kunnen weten of het daadwerkelijk om uw D. K. (...) gaat aangezien het profiel geen foto bevat (CGVS, p. 27). Het klopt dat het (publieke gedeelte van dit) profiel geen foto bevat maar zelfs dan nog is het weinig waarschijnlijk dat een profiel met dezelfde voor- en achternaam en afkomstig uit dezelfde plaats als de vader van uw kind, en dat bevriend is met uw beide broers, zou toebehoren aan iemand anders. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat u naar aanleiding van het huiselijk geweld uitgevoerd door uw vader geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met uw vader zou komen een beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde nooit fysiek naar een politiebureau geweest te zijn. In de twee weken dat uw vader u thuis opsloot en u en uw moeder sloeg, contacteerden u of uw moeder nooit de politie. U verklaarde dat de man van uw tante de politie in Peshkopi gebeld heeft nadat uw tante u stiekem had meegenomen naar haar woning. Toen hij uw situatie uitlegde, zou de agent gesteld hebben dat uw vader goed gehandeld had en dat hij in die situatie hetzelfde gedaan zou hebben (CGVS, p. 21). Het is, gelet op de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal (cfr. infra), weinig geloofwaardig dat een agent zich op een dergelijke onprofessionele wijze zou hebben uitgelaten. Het is overigens opvallend dat u niet weet met wie de man van uw tante gesproken heeft of met welk politiekantoor hij contact heeft gehad. Daarnaast moet worden vastgesteld dat noch u, noch uw tante, noch haar man na dit voorval een klacht hebben neergelegd tegen deze agent, laat staan dat één van jullie met iemand anders van de politie gesproken heeft (behalve telefonisch contact met de politie in Tirana die u naar Peshkopi doorverwees) of zich fysiek naar een politiekantoor heeft begeven (CGVS, p. 24). Ook aan uw verklaring dat u vanuit een Brusselse telefooncel naar het Albanese Ministerie van Justitie gebeld heeft met de vraag om u te helpen om naar Albanië terug te keren, kan geen geloof gehecht worden. U kon niet zeggen met wie of met welke dienst van het Ministerie van Justitie u gesproken heeft (CGVS, p. 25-26). Bovendien is het weinig logisch en dus ook weinig aannemelijk dat u eerst van Albanië naar België reisde om vervolgens meteen na aankomst in België het Albanese Ministerie van Justitie te contacteren met de vraag om u te helpen terug te keren naar Albanië. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier niet het geval. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafning van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle

onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw vrees dat de vader van uw kind uw kind zou afnemen (CGVS, p. 28), berust op geen enkel objectief gegeven en is dan ook louter hypothetisch. U gaf immers aan dat u geen enkel contact meer hebt met D. K. (...) sinds u hem in augustus 2018 vertelde dat u zwanger was en hij u vroeg uw ongeborn kind te laten wegnemen. Zo is hij ook niet op de hoogte van de geboorte van uw zoon (CGVS, p. 11, 13).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u, omwille van de ongeloofwaardige elementen in uw relaas omtrent uw vertrek uit Albanië, uw reisroute en de contacten tussen de vader van uw kind en uw familie, er niet zomaar vanuit gegaan worden dat u effectief als alleenstaande moeder door het leven zou moeten. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u in Albanië wel gesteund werd door uw tante en oom.

Uw identiteitskaart toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan. De attesten voor de aanvraag van een geboortepremie en verlof geven aan dat de geboorte van uw kind geregistreerd werd, hetgeen evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)".

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure door de commissaris-generaal nu de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Voorts dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekster in het verzoekschrift poneert, de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS niet belet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het CGVS een versnelde procedure toepast (*Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116*). De argumentatie van verzoekende partij wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat (i) de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde reisweg van Albanië naar België haar algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder de omstandigheden van haar vertrek uit Albanië ondermijnt; (ii) de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder wordt aangetast door de vaststelling dat enerzijds verzoekende partij beweerde dat D. K. en zichzelf gedurende twee jaar een geheime relatie hadden met elkaar zonder dat zij ooit elkaars familie ontmoet hebben doch anderzijds vastgesteld dient te worden dat zowel haar broer S. als haar broer S'. op Facebook bevriend zijn met ene D. K., afkomstig uit Peshkopi, haar geboortedorp; en (iii) verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij naar aanleiding van het huiselijk geweld uitgevoerd door haar vader geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met haar vader zou komen een beroep zou kunnen doen, op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen in een ander daglicht stellen.

2.2.5.1. Omtrent de motivering aangaande haar reisweg, meent verzoekende partij dat verwerende partij zich beperkt tot een louter subjectieve appreciatie, die geen rekening houdt met de situatie van noodzaak waarin zij zich bevond. Gezien de stressvolle situatie waarin zij zich bevond, herinnert zij zich begrijpelijkerwijze niet veel meer dan dat de laadruimte van de vrachtwagen gevuld was met kartonnen dozen. Voorts verduidelijkt zij dat het enkel de Albanees sprekende tweede man en niet de chauffeur betrof die haar twee dagen na aankomst naar de asielinstanties heeft gebracht, hetgeen verklaart

waarom zij over de chauffeur maar weinig informatie heeft. Ten slotte herhaalt verzoekende partij dat zij over een paspoort beschikte, doch dat dit zich thuis bevond en dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde het paspoort thuis op te halen en op legale wijze haar land te verlaten.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde reisweg van Albanië naar België gezien in dit verband wordt vastgesteld dat (i) het zeer weinig aannemelijk is dat haar tante, die haar wilde redden, haar helemaal alleen in de laadruimte van een vrachtwagen de reis van Albanië naar België liet maken op een moment dat zij zeven maanden zwanger was; (ii) verzoekende partij zeer weinig informatie kon geven over de reis, de vrachtwagen, de chauffeur en de tweede inzittende en (iii) ook haar verklaring waarom zij niet op legale wijze, met een paspoort, naar België kon reizen weinig overtuigend overkomt. Deze vaststellingen worden met bovenstaande opmerkingen niet weerlegd.

Waar verzoekende partij stelt dat het normaal is dat zij zich niet veel herinnert gezien de stressvolle situatie, bemerkt de Raad dat in dergelijke omstandigheden, waarbij er steeds een risico op ontdekking bestaat, net van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij alert is en dan ook doorleefde verklaringen kan afleggen over haar reisweg.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat de personen die haar met de vrachtwagen brachten, zijnde de chauffeur en een tweede persoon, haar naar de Dienst Vreemdelingenzaken brachten (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS, p. 18). Dat zij thans haar verklaringen wijzigt en beweert dat enkel de tweede persoon haar naar de Dienst Vreemdelingenzaken bracht, ondergraaft verder haar algemene geloofwaardigheid. Bovendien onderstreept de Raad, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoekende partij evenmin de naam van de tweede persoon kende en zelfs niet kon zeggen of hij Albanees was.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat verzoekende partij met de loutere herhaling dat haar paspoort zich thuis bevond en dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde het paspoort thuis op te halen voorbijgaat aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij evenwel in de mogelijkheid verkeerde om, eventueel met behulp van haar tante van wie zij beweert dat zij haar reis georganiseerd heeft, een nieuw paspoort aan te vragen om daarmee op veilige en legale wijze het land te verlaten.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat zowel haar broer S. als haar broer S'. op Facebook bevriend zijn met ene D. K., afkomstig uit Peshkopi, haar geboortedorp, stelt verzoekende partij dat het naar alle waarschijnlijkheid een andere D. K. betreft en dat het in haar omstreken een veelvoorkomende naam is.

2.2.6.2. De Raad acht het evenwel, samen met verwerende partij, allerm minst geloofwaardig dat een profiel met dezelfde voor- en achternaam en afkomstig uit dezelfde plaats als de vader van haar kind, en dat bevriend is met haar beide broers, zou toebehoren aan iemand anders.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat zij jarenlang in een situatie van ernstig huiselijk geweld vanwege haar vader zat en dat dit door verwerende partij nergens wordt betwist, duidt de Raad erop dat verzoekende partij hiermee op geen enkele manier de vaststelling in de bestreden beslissing *in concreto* weerlegt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden concrete vluchtaanleiding – de problemen met haar vader omwille van haar geheime relatie met D. K. en haar daaruit volgende zwangerschap – geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij laat de asielinstanties dan ook volledig in het ongewisse wat de werkelijke reden betrof voor haar vertrek uit Albanië. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing tevens uitvoerig gemotiveerd dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij naar aanleiding van het huiselijk geweld uitgevoerd door haar vader geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met haar vader zou komen een beroep zou kunnen doen, op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

2.2.8. Wat verder de bemerking van verzoekende partij betreft dat het *“voorts uitermate zorgwekkend (is) dat verzoeksters zus op minderjarige leeftijd is uitgehuwelijkt”, dat “(h)et (...) dan ook frappant (is) om vast te stellen dat verwerende partij verzoekster op geen enkel moment de vraag heeft gesteld of zij zelf ook ooit zo’n gedwongen huwelijk geriskeerd heeft, of dit nog steeds riskeert”* en dat *“haar vader wel degelijk verschillende keren gedreigd heeft haar uit te huwelijken”,* duidt de Raad er evenwel op dat verzoekende partij op geen enkel moment tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken of haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangegeven heeft dat zijzelf een actuele vrees heeft om te worden uitgehuwelijkt door haar vader. Er mag redelijkerwijze van verzoekende partij

verwacht worden dat zij, indien zij hiervoor zou vrezen, dit spontaan aanbrengt. Ook in haar verzoekschrift laat zij bovendien in het midden of zij actueel nog een gedwongen huwelijk vreest en verwijst zij louter naar de onsuccesvolle pogingen van haar vader in het verleden om haar uit te huwelijken en het feit dat haar zus uitgehuwelijkt werd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat het *“(e)veneens zorgwekkend is dat verzoekster zoals gezegd enkel naar de lagere school geweest is”* en dat *“geen enkele vraag gesteld (is) over de reden waarom zij met school moest stoppen”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* uiteenzet op welke wijze het gegeven dat zij enkel naar de lagere school is geweest en/of de reden hiervoor thans in haar hoofde aanleiding zou geven tot een nood aan internationale bescherming.

2.2.10.1. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij voor het huiselijk geweld vanwege haar vader geenszins kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Immers, uit het rapport waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert blijkt dat er weliswaar actieplannen bestaan om de politionele en gerechtelijke aanpak van huiselijk geweld te verbeteren en dat op bepaalde vlakken verbetering merkbaar is, doch blijkt tevens dat vooralsnog allesbehalve gesproken kan worden van een effectieve bescherming van vrouwen tegen deze vorm van geweld. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende rapporten waaruit hetzelfde moet blijken (bijlagen 7-8).

2.2.10.2. De Raad duidt er evenwel op dat, hoewel uit de informatie uit de *“COI Focus”* betreffende *“Albanië – Algemene situatie”* van 27 juni 2018 (administratief dossier, stuk 19, map landeninformatie, deel 1) blijkt dat huiselijk geweld een acuut sociaal probleem blijft in Albanië, doch blijkt tevens dat de overheid ernstige inspanningen levert om bescherming te bieden en huiselijk geweld te bestrijden. Zo werd in maart 2012 de strafwet aangepast waarna gevangenisstraffen tot vijf jaar mogelijk zijn op het misdrijf huiselijk geweld. Tevens werden verschillende bewustwordingscampagnes tegen huiselijk geweld opgestart door/met steun van de Albanese overheden. Verder blijkt dat, hoewel de meeste gevallen nog ongemeld blijven, er een verhoogde melding is van huiselijk geweld, hetgeen wijst op meer vertrouwen in het systeem. Tevens wordt in het rapport opgemerkt dat de rechtbanken – en in het bijzonder de rechtbanken in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De door verzoekende partij bijgebrachte rapporten, met name de *“COI Focus”* betreffende *“Albanië. Huiselijk geweld”* van 13 oktober 2017 en het rapport *“Observations finales concernant le quatrième rapport périodique de l’Albanie”* van 25 juli 2016 van het CEDAW Comité (bijlagen 7-8 van het verzoekschrift), liggen volledig in dezelfde lijn en ook hieruit blijkt dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo wordt er in het rapport *“COI Focus”* betreffende *“Albanië. Huiselijk geweld”* van 13 oktober 2017 (bijlage 7 van het verzoekschrift), naast de maatregelen die ook opgenoemd worden in voormelde COI Focus van 27 juni 2018, onder meer nog gewezen op het feit dat politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training kregen over huiselijk geweld en dat in meerdere gemeenten een *“nationaal doorverwijzingsmechanisme”* aanwezig is, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Uit ditzelfde rapport blijkt tevens dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Voorts blijkt nog dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau *‘child protection units’* actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. De Raad besluit dan ook dat verwerende partij terecht vaststelt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen, en ook voor wat betreft huiselijk geweld, aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat door verzoekende partij geen concrete aanwijzingen of geldige reden aangebracht wordt waaruit blijkt dat zij, gelet op haar individuele omstandigheden, geen toegang zou hebben tot de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten.

Waar zij verwijst naar de situatie van huiselijk geweld waarin zij zich bevond, duidt de Raad erop dat dit, gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten ook voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen voor wat betreft de problematiek van huiselijk geweld, niet

volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij niet kan rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog uitgebreid gemotiveerd dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar problemen niet terecht kon bij de Albanese autoriteiten. Meer bepaald worden in verband met haar verklaringen dienaangaande volgende vaststellingen gedaan: “U stelde nooit fysiek naar een politiebureau geweest te zijn. In de twee weken dat uw vader u thuis opsloot en u en uw moeder sloeg, contacteerden u of uw moeder nooit de politie. U verklaarde dat de man van uw tante de politie in Peshkopi gebeld heeft nadat uw tante u stiekem had meegenomen naar haar woning. Toen hij uw situatie uitlegde, zou de agent gesteld hebben dat uw vader goed gehandeld had en dat hij in die situatie hetzelfde gedaan zou hebben (CGVS, p. 21). Het is, gelet op de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal (cfr. infra), weinig geloofwaardig dat een agent zich op een dergelijke onprofessionele wijze zou hebben uitgelaten. Het is overigens opvallend dat u niet weet met wie de man van uw tante gesproken heeft of met welk politiekantoor hij contact heeft gehad. Daarnaast moet worden vastgesteld dat noch u, noch uw tante, noch haar man na dit voorval een klacht hebben neergelegd tegen deze agent, laat staan dat één van jullie met iemand anders van de politie gesproken heeft (behalve telefonisch contact met de politie in Tirana die u naar Peshkopi doorverwees) of zich fysiek naar een politiekantoor heeft begeven (CGVS, p. 24). Ook aan uw verklaring dat u vanuit een Brusselse telefooncel naar het Albanese Ministerie van Justitie gebeld heeft met de vraag om u te helpen om naar Albanië terug te keren, kan geen geloof gehecht worden. U kon niet zeggen met wie of met welke dienst van het Ministerie van Justitie u gesproken heeft (CGVS, p. 25-26). Bovendien is het weinig logisch en dus ook weinig aannemelijk dat u eerst van Albanië naar België reisde om vervolgens meteen na aankomst in België het Albanese Ministerie van Justitie te contacteren met de vraag om u te helpen terug te keren naar Albanië.”. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze motivering in een ander daglicht stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar problemen met haar vader, indien hieraan al enig geloof kan worden gehecht, *quod non* (zie *supra*), geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij nog duidt op haar “*zeer kwetsbaar profiel*”, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geheel nalaat te concretiseren waar in haar motivering verwerende partij voorbij zou gaan aan het profiel van verzoekende partij. De Raad is van oordeel dat de loutere verwijzing naar haar profiel allerminst volstaat om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 maart 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij ter terechtzitting een fotokopie neerlegt van een Albanees medisch document dat attesteert dat de moeder van verzoekende partij verschillende malen werd verzorgd voor de gevolgen van huishoudelijk geweld is de Raad evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT